

Molins i Cassi, i van viure a can Minguet. Com en el cas d'en Joan, els seus descendents encara porten el cognom Duran. Finalment, l'any 1903 va néixer en Salvador Duran i Rocasalbas, el qual va morir ofegat quan tan sols era un infant.

L'hereu d'en Francesc d'Assís Duran i de na Maria Artigues es deia Jaume. Degué néixer cap a 1798 o 1799. Ell també va ocupar càrrecs al govern de la baronia de Montbui a la primera meitat del segle XIX. Cal dir que arran de la victòria de la monarquia borbònica a la Guerra de Successió, des del segle XVIII el consell ordinari fou substituït per una Junta, formada per un batlle, un dipositari i cinc regidors. Tots els càrrecs eren nomenats pel corregidor de Mataró. Doncs bé, en Jaume Duran i Artigues, propietari de ca l'Artiguetes, va exercir de regidor (1829 i 1843), i elector (1839 i 1841). Recordem que la baronia de Montbui, nascuda l'any 1059, va desaparèixer en aquelles dates.

Aquells temps no devien ser massa segurs, enmig de malvestats polítics, de guerres civils entre carlins i liberals i de colles de lladregots i bandolers. El segle XIX va ser molt complicat. Alguns veïns, com en Josep Rosàs i Mas, propietari del mas veí de Rosàs, i la seva família, van passar a viure a Sant Feliu de Codines a causa dels perills de viure isolats per aquelles terres. No gaire lluny d'allà mateix, al Sot del Baster, al terme de Caldes, en va passar una de grossa l'any 1837. Segons expliquen en Josep Ballart i en Joan Villanueva, una filla d'un masover d'una casa santaeulalienca tenia relacions amb un dels caps de partida carlina del Vallès, anomenat Cordas. Un dia, aquella noia tornava cap a casa seva quan, al dret del Sot del Baster, uns pagesos que treballaven la terra la van veure passar. Un d'ells va exclamar: "Ara passa la puta d'en Cordas", i tots en van fer mofa. La noia ho va explicar tot a en Cordas, i quan aquest se'n va assabentar, va manar als seus homes que matessin tots els pagesos que trobessin des de Santa Eulàlia fins a Caldes. Efectivament, alguns pagesos van ser assassinats, però els protagonistes de l'afront es salvaren.

Afortunadament, coneixem algunes característiques de ca l'Artiguetes de mitjans segle XIX. L'any 1860 es va realitzar un amillament -document que recull els béns rústics i ramaders dels declarants-. En Jaume Duran i Artigues formava part del reduït grup de grans i mitjans propietaris. Tenia 16 quarteres i 6 quartans de bosc comú, i 10 quarteres de bosc destinat a la producció de carbó. A continuació, disposava de 9 quarteres de secà, 3 quarteres i 3 quartans d'olivar i 3 quarteres i 2 picotins d'erm. Tan sols disposava d'una quartera per al regadiu, i curiosament, no consta que tingués vinya. A banda d'aquest patrimoni, era el propietari de la casa de ca l'Artiguetes i posseïa 2 burros per a les tasques del camp, 2 porcs i 4 moltons. Aquest patrimoni era prou destacat, i força superior al de la majoria de veïns del poble, que no superaven les 8 quarteres de terra per declarant.

L'any 1832, en Jaume Duran i Artigues es va casar amb na Tomassa de Xammar i Màrgens, filla d'en Josep de Xammar, ciutadà honorat de Barcelona, i propietari del mas Xammar de Baix, a l'Ametlla -casa coneguda actualment com el Casal de la Visitació-. Sens dubte, es tractà d'un enllaç magnífic pels de ca l'Artiguetes. La núvia procedia d'una de les nissagues més importants de l'Ametlla, i el seu dot també ho era